

Antenna

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY KIADVÁNYA 2008./2. szám

„Az Úr döntései igazak, mindenben igazságosak, kívánatosabbak az aranynál, sok színaranynál is, édesebbek a méznél, a csurgatott méznél is.“

Zsolt 19,10–11

Az első Pünkösd

ApCsel 2,1-47

Az Apostolok Cselekedeteiről írt könyv legkiemelkedőbb eseménye kétségtelenül a pünkösd napja volt. Sokan ide vezetik vissza az egyház születése napját. Azt hiszem,

hogy ez a nap – eltekintve attól, hogy a zsidó nép egyik fő ünnepe volt – semmiben sem különbözött a többi naptól. Nagyon érdekes például megfigyelni, hogy a tanítványok abban a házban, ahol együtt voltak, nem valamilyen ünnepélyes testtartást foglaltak el: ültek. Sebesen zúgó szél zendülése töltötte el a házat. Kettős tüzes nyelvek szálltak közülük mindegyikre.

Ezen az ünnepen sokan voltak Jeruzsálemben. Sok zsidó élt akkor a diaszpórában. Kétségtelenül nagyon sok prozelita is jelen volt ezen az ünnepen. Azokat nevezték prozelitáknak, akik bár nem voltak zsidó születésűek, de mint jámbor pogányok, istenkereső emberek voltak, akik tisztelték az egy igaz Istent, és az Ő népéhez akartak tartozni. Ezért körülmetélkedtek, és a zsidó közösségbe felvették őket. Mind az idegenben élő zsidók, mind ezek a prozeliták most egyszerre a saját nyelvükön hallották megszólalni az apostolokat. Ez óriási feltűnést keltett. Zavar támadt. Megoszlottak a vélemények. Volt, aki azt állította, hogy részegek. Mások megdöbbenek és tanácstalanok voltak.

Itt kettős csoda történt: nyelvcsoda és fülcso. Az apostolok különböző nyelveken szóltak, úgy ahogy a Szentlélek adta nekik szólanio. Mi volt ennek az értelme?

A Szentlélek soha nem cselekszik semmi értelmetlen vagy felesleges dolgot.

Bábel tornyának építésénél Isten összezavarta a népek nyelvét. Ma az a szomorú helyzet, hogy még azok is, akik pedig egy nyelvet beszélnek, sokszor nem értik meg egymást. Nem csak arról van szó, hogy a földön sokféle nyelv és nyelvjárás létezik, hanem arról is, hogy a világ, a népek ítélet alatt vannak, bűneik következményei alatt. Jól láthatjuk ezt az egész világon, minden téren. Pünkösd napján a nyelvcsoda arról beszél, hogy egy napon majd eltűnnek mindezek a különbözősége. Eljön majd az az idő, amikor az emberek megértik egymást. Megszűnik az ellenségeskedés ember és ember között. Az evangélium hirdetésének áldott, gazdag ideje lesz majd az.

Amikor ezek történtek, reggel kilenc óra volt. Péter apostol beszédet intézett a megzavart, tanácstalan tömeghez. Hivatkozott arra, hogy ami most történt, az már előre meg volt írva a Jóel próféta könyvében.

Meg kell jegyeznem azonban, hogy nem következett be mindaz, amiről Jóel próféta írt. Ma, visszatekintve az első pünkösdre, tudjuk, hogy ez a prófécia tulajdonképpen akkor teljesül be maradéktalanul, amikor majd Jézus visszajön.

Péter ezután világosan hirdeti nekik, hogy Jézus a megígért Messiás. Istennek minden ígérete nekik, a zsidóknak szól. Az ótestamentumi írások sok kijelentését vonultatta fel. Mindegyik valamilyen módon Krisztusra mutat. Ennek a mintaszerű igemagyarázatnak mély hatása volt.

Amit hallottak, az mintha szíven találta volna őket. Előtört belőlük a kérdés: „Mit cselekedjünk?”. Péter apostol egyszerűen, világosan felel: „Térjete meg, és keresztelkedjete meg mind-

nyájan a Jézus Krisztus nevére, bűneitek bocsánatára, és veszitek a Szentlélek ajándékát.” És hozzájuk csatlakozott azon a napon mintegy háromezer lélek.

Jogosan mondta korunk egy nagy igehirdetője: „Akkor egy prédikációra háromezren tértek meg, ma háromezer prédikációra egy.”

Ennek az első keresztyén gyülekezetnek csak zsidók és prozeliták voltak a tagjai. Jellemző volt rájuk, hogy nagyon összetartottak, és mindenük közös volt. Mindenüket megosztották egymással, senki nem mondta azt, amije volt, a sajátjának. Négy fő dolgot még kiemel Lukács: az apostolok tanításában, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban állhatatosak voltak. Ma is a gyülekezeti élet erősségei ezek: az Ige, a lüktető, eleven keresztyén gyülekezeti élet, vagyis a közösség, az Úr halálának és eljövételének hirdetése és az imádság. Meg kell jegyeznem, hogy a kenyér megtörése, amit ma oltári szentségnek vagy úrvacsorának mondanak, kezdetben nem volt sakramentum, azaz nem olyan cselekmény volt, amelyet elvonatkoztattak és elkülönítettek a mindennapi élettől. A közös étkezés ünnepélyes kezdete volt, hogy hálát adtak a kenyérért, és szétosztották maguk között. Ugyanígy a bort is. Természetes volt, hogy ilyenkor Jézus szavaira gondoltak és az Ő áldozatára. Áldott, meghitt és örvendező közösség volt ez.

Mi is sok mindent tanulhatunk tőlük. Ennek az első gyülekezetnek a vonásai elsősorban nekünk szegeznek a kérdést: mi is ilyen örvendező, természetes keresztyének vagyunk? És ha nem, miért nem?

Isten adjon nekünk bátorságot, hogy őszintén szembenézzünk ezzel a kérdéssel.

Ungár Aladár †

Egyszerű történet

Amikor kisgyermekként kerékpározni tanultam, elestem és a kerékpár hajtókarja eltört.

Mint gyermek megijedtem, és azon gondolkodtam, mit fog mondani édesapám? Majd biztosan megver. Először úgy gondoltam magamban, hogy letagadom, de mégis bementem a lakásba és elkaptam a sírás. Édesapám kérdezi: mi baj, fiam? – Apu, eltört a hajtókar. – Vallottam be szomorúan. – Nem baj, majd veszünk másikat, én is törtem el már! Én csak sírtam tovább. Ám apám fejemre tette a kezét, és ezt mondta:

– Fiam, örülök annak, hogy megmondtad, mert ha letagadtad volna, annak nem örülnék –, és megölelt.

Akkor tanultam meg egy életre, mit jelent az az ige: aki bevallja és elhagyja bűneit, az irgalmasságot nyer.

Ez a kis történet talán másoknak is tanulságos lehet. A név nem fontos csak a történet maga.

Egy kisalföldi hallgató:
N. Károly

...HOGY SZABADULÁST HIRDESSEK

„Az ÚR Lelke van énrajtam, hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak...”

Az Úr Jézus szolgálata elején a názáreti zsinagógában így jelentette be szolgálatát: *„Az ÚR Lelke van énrajtam, mivel felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessem a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, és hirdessem az Úr kedves esztendejét.”*

Tehát Urunk ezeket a fő szolgálati területeket jelölte meg a saját maga számára:

- az evangélium hirdetése a szegényeknek,
- szabadulás hirdetése a foglyoknak,
- a vakok szemének megnyitása,
- a megkínzottakat szabadon bocsátása
- az Úr kedves esztendejének meghirdetése.

Míndehhez kenetet is kapott, Isten Lelkét, tehát még az Isten Fiának is szüksége volt a Szent Lélek erejére, bölcsességére, útmutatására, hogy megbízatását maradéktalanul betöltse. (Mennyivel inkább így van ez a mi esetünkben!)

Urunk, földi munkásságát halála előtt kiértékelte, (úgy is mondhattam volna, hogy számadást készített, s ebben is van mit tanulnunk Mesterünkötől), s mindezt a híres Főpapi imádságban olvashatjuk, a János evangéliuma 17. fejezetében, amikor így imádkozott Atyjához: *„Én megdicsőítettelek téged a földön azzal, hogy elvégeztem azt a munkát, amelyet rám bíztlál, hogy elvégezzem.”*

Természetesen a megkezdett munka, azzal, hogy Jézus a maga részét elvégezte benne, még nincs befejezve. Most ránk, gyermekeire vár a feladat folytatása, s ránk is vár majd egy nagy menyeyi értékelés, melyen jó volna, ha ezt mondhatná Urunk: *„Jól van, jó és hű szolgálóm, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután, menj be urad ünnepi lakomájára!”*

A munka nagy, hiszen sokféle börtön létezik a fizikai, vasrácsokkal felszerelt börtönökön túl is. Vannak sokkal komfortosabb, sokkal modernebb, sokkal „humánusabb” megoldásai a fogvatartásnak. Például van, aki saját hiúsága börtönének a fogja. Más a siker hajhászásának kelepcéjébe esik, s mindenáron sikeresnek, „menőnek” kell lennie. Olyan is van, aki különféle szenvedélyek fogja. Az ital, a kábítószer szinte eltéphetetlen láncokkal kötözi meg áldozatait, ugyanígy a játék automaták is. Az sincs könnyű helyzetben, aki a szépségipar hálójába keveredik, s másra se tud gondolni, mint arra, hogy mit kell még megtennie annak érdekében, hogy majd egyszer „sohanapján” elérje a „csodálatos emberi testet”. Azt az utol nem érhető „megtestesült emberi tökélyt”, amit nap mint nap elénk rajzolnak (különféle számítógépes manipulációkat alkalmazva a divatdiktátorok), arról persze nem beszélve, hogy tulajdonképpen ez a tökély nem is létezik. Többek között azért nem létezik, mert mesterséges, mert manipulált, s ráadásul korfüggő, azaz időről-időre változik az, amit szépnek mondanak, azaz változik a

szépségideál. Ezen túlmenően változunk mi magunk is. Változik az ízlésünk, a stílusunk, s nem elhanyagolható mértékben a külsőnk is. Hogy mást ne említsek, például öregszünk.

Már a fentieket összegezve is megállapíthatjuk, hogy a Sátán által készített börtönöknek se szeri se száma, ám a sor ezzel korán sincs befejezve. Van, aki a tudomány kelepcéjébe esik, s az értelem által akar eljutni a Világmindenség és Isten titka-inak a megismerésére, s nem fogadja el, hogy egyedül hit által üdvözülhet.

Nagyon sokan az ősi ellenség, a Mammon, (vagy mai közérthetőbb nevén a pénz) harácsolására teszik fel az életüket, s mindent ezen a szemüvegen keresztül néznek, s közben járkák a féktelen táncot a minél több pénz megszerzése érdekében. Megint mások a testiesség hálójába esnek, s a pillanatnyi gyönyör érdekében odadobnak családot, becsületet, tisztaságot, egészséget, nem törődve a következményekkel, hiszen tulajdonképpen nem is tudnak mást tenni, mert felvilágosult, szabad gondolkodásuk hangoztatása mellett is szerencsétlen rabok.

Nem folytatom a sort, mert félek, hogy nem érnék a végére... Ám az örömhírt nem hallgathatom el, hiszen a meghirdetett programbeszéd még életben van: *„Az ÚR Lelke van énrajtam, mivel felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessem a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, és hirdessem az Úr kedves esztendejét.”* És az is hozzátartozik az örömhírhoz, hogy Jézus földi életében bizonyította, hogy Ő sok földi hatalommal ellentétben nem csak ígéretet, hanem állja is a szavát. Ráadásul, Isten keze azóta se rövidült meg, épp ezért nincs az a kilátástalan helyzet, „sokszoros biztonsági berendezéssel őrzött börtön”, melyből ne lehetne hozzá kiáltani, s melyből Ő ki ne tudna szabadítani. De, kiáltani azért kell...

És még valami: Pünkösöd óta a munka kiteljesedett, hiszen kiáradt a megígért Szent Lélek. Azóta ez a programbeszéd nemcsak néhány kiválasztott szolgálattövőre igaz, hanem mindenkire, aki Krisztusban új teremtséssé lett. Ugyanis rajtunk is, bennünk is

Isten drága Szent Lelke él, és működik általunk. A feladatunk se kevesebb, mint hogy hirdessük az evangéliumot minden népnek, és azt, hogy van lehetőség a szabadulásra a bűn rabságából, hiszen még tart az „Úr kedves esztendeje”.

Mindezt azért is érdemes átgondolni, mert Isten soha nem öncélúan adja a Lelkét. Az 1 Kor. 12.7-ben ugyanis ezt olvashatjuk: *„A Lélek megnyilvánulása pedig mindenkének azért adatik, hogy használ-*

jon vele.” Használjon vele. Nem azért, hogy jól érezze magát tőle, hanem azért, hogy használjon vele. És mi van akkor, ha ezt a feladatunkat nem vesszük komolyan?! Erre is találunk választ Bibliánkban: *„Vigázzatok tehát! Mert akinek van, (mármint használja mások és saját javára a kapott ajándékokat) annak adatik, de akinek nincs, (mármint úgy csinál, mint akinek nincs ajándéka, ereje, feladata, küldetése, nincs jó híre mások számára) attól az is elvételik, amiről azt gondolja, hogy az övé.”* (Lk 8,18) Kár lenne így járni...

VIGYÁZ RÁNK!

Nagyon örülök, hogy írhatok a Merának. Már nagyon régen készülök, de valami miatt mindig elmaradt.

Szeretnék elmesélni egy olyan történetet, amikor láttam, hogy az Úr megsegítette a családomat és engem. Ez 2007. 11. 10-én történt. Éppen egy miskolci utunkról jöttünk hazafelé busszal, és a saajószögedi buszmegállónál jártunk, amikor hátulról két kamion jött belénk, az egyik 50 km/h-val, a másik pedig 80 km/h-val. Emiatt egy 1 méteres betonkerítést tört át a busz. Mindenki nagyon megijedt, ráadásul az ajtó is beragadt, amit anyukám rántott ki. Amikor mindenki leszállt a buszról, én még mindig remegtem. Hála Istennek senkinek sem lett semmilyen maradandó sérülése. Én ezek után azt láttam, hogy az Úr megsegített minket és vigyáz ránk! Arra gondolok ma is, hogy mi lett volna, ha nem lett volna velünk az Úr.

Egy kedves énekkel szeretnék búcsúzni:

„Mondd, ott lellek a forrásnál?
A dicsőség bércefokán?
Vagy te, ob nem szomjúhozánál
Tiszta boldogság után?
Víg dal csendül egykor ottan,
az ezüst forrás tövén.
Mondd, e boldog szép csoportban
ott találak téged én?
Ott, igen, ott lelsz te engem
az élet forrásánál.
Ob, hogy örvend s vár a lelke
Ily viszontlátásra már!”

B. Dolli

12 éves, 6. osztályos

LOBOGJ? LOBOGJ!

Lobogj, lobogj, pünködsi LÉLEK,
lángja minden szent szenvedélynek!
Égesd ki a búnt életünkéből,
s a lelkünk is Velel repül föl.

Füle Lajos

...és mitől jobb nekik?

János evangélista így rögzíti Jézus szavait: „...én az igazat mondom néktek: Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jó el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm azt ti hozzátok”. Mäskor

így fogalmazott Jézus: „én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké”.

Miután Jézus teljes istensége mellett teljes ember is volt, nem tudott testben mindennütt egyszerre mindenkinél ott lenni. Ezért mondta, ha ő elmegy, elküldi a Lelkét hozzánk. Ő lesz a szószóló és az imádkozó az érdeünkben, a kenet és pecsét az életünkön, ő lesz bennünk a fiúság, a bölcsesség, az értelem lelke... mindnyájunk mellett mindenkor, amíg csak élünk.

Ismerem az Igének sok ígérését: Veletek leszek minden nap a világ végéig... fogom a kezéd és el nem engedem... szárnyaimmal betakarlak téged... és ezekért mindig is hálás voltam az Úrnak, mert tapasztalatból tudtam, hogy igaz, de most valahogy egy új érzés kezdett bennem kibontakozni.

Talán két éve történt, hogy az Úr komolyan megszólított, amiből ezt értettem meg: valami újat akar velem kezdeni... Nagy dolgok vannak kibontakozóban. Én semmi konkrétumot nem tudtam, de a szívem, a lelkem megsejthetett valami többet, mert ha erre gondoltam, mindig parttalan öröm részese lettem. Úgy vágytam ennek a kibontakozására, mint egy ifjú szerelmes a nászindulóra. De volt egy kérése is az Úrnak. Vegyem elő a Bibliát, és tanulmányozzam magam. De egy újfajta módon! Jézus életének időrendi sorrendjében. Először meglepődtem. Aztán azt hittem, hogy megy ez nekem, semmiség. Leültem szépen, és megpróbáltam sorba rakni az eseményeket. Mit mondjak? Aztán nálam okosabbakat kérdeztem... aztán jártam a könyvesboltokat... végül ráakadtam a szakirodalomra. No, ez már megvolt. De kellett még hozzá az akarat is: leülni egyedül. Nem volt könnyű! Bizony nem. Arra gondoltam, hogy vajon hogyan fogok én ebben előre jutni, amikor még egy nyúl farknyi teológiai végzettségem sincs.

Csak egy valamit nem vettem figyelembe butuska fejjel: hogy van egy tanulótársam! Igaz, neki sincs diplomája a teológiai végzettségéről, de nem is kell, mert Ő maga a Teológia! Ő saját maga az Ige!

Hát elkezdtem. Hittel. Elkezdtem egyszer, aztán nekifeküdtem megint, és valahogy nem úgy nyílt meg az Ige, ahogy szerettem volna. Elbátortalanodtam, és a kedvem is elszállt.

Mégse megy ez nekem... – gondoltam. Nagyon nehéz volt! Aztán kis idő után ismét nekiültem. Kértem Isten Szent Lelkét, hogy áldja meg az engedelmességem és segítsen. Ilyenkor mindig Máriának éreztem magam, akinek lehetősége adódott arra, hogy Jézus lábainál tanuljon, és ez nagy bátorítás volt a számomra. Fogtam egy füzetet – mert erre volt készítemem – és leírtam mindazt, amire a tanulás közben gondoltam. Hozzákerestem igemagyarázatokat, de magam is erősen tűnődtem az olvasott részekben, forgattam a szívemben.

Alapelveim voltak. Olyanok amelyeket nem másoktól tanultam, hanem hittem, hogy Jézus ismerete vezetett el ide. Az egyik az volt, hogy nem kell agyonkomplikálni az ígét, nyolcvanhat hátsó gondolatot keresni, mert Jézusnak nem az volt vele a célja, hogy senki se értse, hanem éppen az, hogy mindenki. A második gondolat úgy ülepedett le a szívemben, hogy bocsánat, hát nem magam csinálom az egészet: kérhetek segítséget. Mert aki olyat kér, amire Jézus Áment tud mondani, az megkapja időben. Én azt kértem, hogy az ige lényegét értsem meg. A harmadik az volt, hogy ha ez a feltétele annak, hogy az a bizonyos új dolog az életemben kibontakozzék, akkor legyen meg az Úr akarata!

A füzetemben aztán különös dolgok jelentek meg. Először kis felkiáltó jelek: Hú, ez nagyon fontos! Na, ez a lényeg! Ó, végre, már értem! Aztán kis pöttyöket tettem egy-egy sor előtt, ami azt jelentette a számomra, hogy ezt én magam gondolom így, hitem szerint a Lélek indítására. De a legszebb jel a számomra mégis az az egyre gyakrabban előforduló keresztben írt ceruzás mondat lett, ami így hangzik egy-egy szövegtörzs előtt: Ezt Jézus magyarázta nekem így!

Remélem mindenki érezte már azt a biztos érzést egy-egy bibliai gondolatról, hogy

ezt úgy értette meg, hogy bárki bármit mond, őt ugyan el nem tántoríthatják innen. Nos, amikor ezek a bejegyzések jöttek, én mindig így éreztem, és így vagyok vele most is.

Hogy mondjak legalább egyet? Hát jó! Mondok kettőt! Ha valakinek ez már régen tudott dolog, elnézést kérek gyerekes ujjongásomért.

Amikor az Aranyszabályt tanulmányoztam a Máté 7,12-ből, sok mindent megértettem. Az ige így szól: *Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük, mert ez a törvény és ezt tanítják a próféták.* Ilyen vezérgondolatokat írtam ide: Ugyanazt kapod vissza, amit adsz. Boldog akarsz lenni? Tégy mást boldoggá! Nyomaszt a magány? Oszd meg más magányát! Szegénynek gondolod magad! Adakozz másoknak! Te határozod meg az életed minőségét és tartalmát! – pont azt kapod, amit te másnak adsz. Nem panaszkodni: cselekedni! Az időrend is fontos: először adni, aztán azt kapod vissza. Ráadásul Jézus azt mondta, hogy ő szavatolja ennek a biztonságát, mert amit a legkisebbel is megteszünk, azt vele tesszük. Ő az, aki százszorosát adja vissza: jól megtaposva. Itt is rádöbentem, hogy az Ige nem tér vissza dolgavégezetlenül: megcselekszi amit az Úr mondott. Ja, most már értem: tehát ezért jobb adni mint kapni! Ezért van az, hogy másokat magadnál fontosabbnak tart! Mert ezt tette Jézus is. Hurrá! Értem!

A másik: tudom, emlékeztek arra a történetre is, amikor Jézus meggyógyítja a Bethesda tónál a 38 éve beteg embert. Ide ezt írtam: Ez a férfi már belefáradhatott mindenbe. Hányszor és hányszor akart már meggyó-

gulni, de sose sikerült neki egyedül. Úgy tűnt, hogy magáért már semmit sem tud tenni ebben az életben, pedig sok-sok ideje semmi máson nem fáradozik, csak ezen! Ilyenek vagyunk mi is a világban Jézus nélkül. Szanaszét heverünk betegen és félholtan. Csak akkor van menekülésünk, ha Jézus odajön, lehajol hozzánk, megszólít, mi igent mondunk, ő kezét nyújtja és meggyógyít. Aztán felemel. Aztán ismét kérdés, hogy ezt ki hogy éli meg? Elmegy-e a hivatalosokhoz informálni őket, vagy elmegy inkább a többi szerencsétlenhez, továbbadni a jó hírt... a reményt... hogy bizony van gyógyulás!

Ez a tanulási folyamat még mindig tart nálam, de már vannak kibontakozóban lévő dolgok is az Úr ígéréteiből. Kérlek benneteket, ha indít a Lélek, imádkozzatok ti is ezért és értem.

...És most akkor jobb lett-e nekünk valóban Jézus mennybemenetele után, hogy elküldte Szent Lelkét? Én állítom, hogy igen! Lényegesen jobb! A fentiekhez ezt fűzhetem hozzá igaz hittel és reménnyel a János 15, 26-ből: *Mikor pedig eljő majd a Vigasztaló, akit én küldök néktek az Atyától, az igazságnak Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd én rólam bizonyosságot.*

És igaz! Mennyire igaz! Vele nemcsak a kegyelem, erő, szeretet, tanácsadás, hatalom, szentség költözött be az életünkbe, de tanít is nap mint nap, és biztosan elvezet minket a teljes igazságra: Jézusról tesz bizonyosságot, és vajon nem ez teszi-e igazán boldoggá az életünket? Mert jobb a világosság szépséges ragyogásában élni, mint a félelmetes sötétség halálában.

Salyámosy Éva

HÁLÁBÓL AKARTAM VALAMIT TENNI

Mindig szerettem segíteni, főleg idős embereken. Ünnepekkor szívesen megyek a szomszéd falu szociális otthonába látogatni. Van egy gyengénlátó testvér, őt is rendszeresen látogatom. Olyan boldogság Isten kezében eszköz lenni, amittől a másik ember élete kicsit könnyebb.

2006. augusztusában történt. Nem mentem istentiszteletre, mert nem éreztem jól magam. Leültem otthon és kezembe vettem az egyházi újságunkat, nem a legfrissebbet, hanem egy régebbit, amit már egyszer átolvastam. Isten elém hozott egy felhívást, amit eddig észre sem vettem. A Baptista Szeretetszolgálat „Fogadj örökbe” elnevezésű programjához keresett támogatókat. Erdélyi, szegény sorsú, tehetséges magyar gyerekek taníttatásához kértek segítőt. Az ösztöndíj egy havonta fizetendő, meghatározott összeg.

Rögtön eldől a szívemben, én segítek. Friss nyugdíjas voltam akkor, és mindig bennem volt a vágy, hogy mivel Isten engedte ezt a kort megélnem, hálából szeretnék valamit tenni. Telefonáltam, és már küldték is a 12 havi csekket. Azóta már a második tanév folyik, és én örömmel küldöm hónapról-hónapra az ösztöndíjat egy ismeretlen magyar diáknak.

Így lehettem eszköz Isten kezében, aki rávezetett erre az útra. Áldott legyen ezért az ő szent neve.

S. E.

A FÜRDETÉS

A következő történetet egy bizalmas barátomtól hallottam. Nem voltam ott, de tudom, hogy így történt. Megosztom Veled is, mert amikor hallottam, bennem is sok minden átértékelődött.

Vannak az életnek apró, de szép pillanatai, melyek sokszor elrohannak mellettünk. Egy meghitt beszélgetés, egy vidám játék a gyerekekkel. Mégis sokszor elmulasztjuk őket véget nem érő feladataink miatt. Pedig hány és hány estét tölthetnénk együtt.

Hallgasd a történetet: egy édesapa für-

dette óvodás korú kislányát. Elfoglalt, felelősségteljes hivatal viselő emberként nem mindig sikerült időben hazaérnie. Pedig az együtt töltött pillanatokért oly hálás volt a kislánya. A pici azt szerette a legjobban, ha az apja már otthon volt, amikor ő a lefekvéshez készülődött.

Most édesapja tartotta karjaiban, aki minden bizonnyal arra gondolt, hogy ha tehetné és visszaforgathatná az időt, nem lenne az a fontos megbeszélés, ami visszatartaná, hogy időben hazaérjen. Ő fürdetné minden este ezt a csöppséget.

Fürdetés után megtörölgette az elernyedt kis testet. Nem pizsamát adott rá, hanem a legszebb ruháját. Még erre is volt ereje. Ezúttal nem a kiságyába vitte, hanem oda, ahová soha nem gondolta volna, hogy ő teszi majd. Egy kis koporsó állt a szobában... Autóbaleset volt. Az időt nem lehetett már visszapörgetni. Hiába minden lemondott hivatali időn túli találkozó. Ez volt az utolsó alkalom...

Varga Attila

(Részlet a Szeretnivaló emberek c. könyvből)

VALÓBAN SZABAD!

„Szeret az Úr, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma: minden reggel megújul.” (JerSír3,22-23)

A nyolcvanas évek végén, a kilencvenes évek legelején kerültem el egy budai közösségbe, ahol először hallottam Krisztus szeretetéről, ami felkeltette az érdeklődésemet az után, hogy valóban „Ki ez?” (Mt 21,10c). Mert azt hallottam, hogy „Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk” (Róm 5,8). Mi az, hogy bűn? Soha bíróság előtt nem álltam, nem ítélték el, mégis bűnös vagyok!? Igaz, a feleségem párszor szólt, hogy jó volna, ha megváltoznék, egy-két negatív tulajdonságomat elhagynám – de hogyan lehetséges ez? Már ebben az időben betöltöttem a negyedik X-et, amit lehetett, elértem a világban, csak a békesség és a szeretet szűkében voltam. Egy csendesnapon úgy éreztem, hogy az igehirdetés nekem szól. Mintha a feleségem mindent elmondott volna az igehirdetőnek: szeretetlen vagyok, gyakran a pohár fenekére nézek, dohányzok, későn járok haza, nem mondok igazat, stb. Persze, minden bűnömre a válaszom készen állt: „mert én megérdemlem”, hogy megtehessem. Csak később döbbsentem rá, mennyire rosszul tettem a dolgokat. Egy másik alkalommal ez volt az ige: „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek”. Hogyan!? Nem nekem kell könyörögnöm, hanem a hatalmas Isten zörget az én koszos, bűnös lelkemnek ajtaján!? Nagyon megragadott ez az ige és úgy éreztem, hogy jó volna megismerni ezt a türelmes Istent. Feleségem is biztatott, hogy menjek el egy csendeshétre. Többen mondták, hogy van kiút a nehéz helyzetből, és biztattak a Ján 3,16-tal: Mert úgy szeret-

te Isten a világot, és benne engem, szegény bűnöst, hogy a fiát küldte el értem, hogy örök életem legyen. Ezen a héten tudtam először kimondani: „Jöjj szívembe áldott Jézus, és kezd el szívem megtisztítását!”. Ekkor kaptam az igét: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!” (Ézs 43,1b). Akkor most már nem kell erőlködnöm, hogy megfeleljek az elvárásoknak. Tehetek Jézusomnak bűnvallást, és Ő megszabadít a bűneimtől. Ahogy az ige is mondja: „Ha tebát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.” (Ján 8,36). Olyan jó, hogy hit által lett ez igazán személyes. Először a dohányzástól, majd az alkohol rabságából és a csúnya beszédétől szabadított meg egyik pillanatról a másikra. Egy lelkész testvérrrel együtt álltunk az Úr elé, és kértük a szabadsítást, és Jézus oly kegyes, hogy megadja azoknak, akik hittel kérik. Azóta rájöttem, hogy milyen keveset tudok Jézusról, ezért naponta Isten iránti hálából tanulmányozom az Ő igéjét. Bibliaiskolába járok, a Presbiteri Szövetség bibliaiskolájának rendszeres hallgatója vagyok. Szeretnék Isten hűséges gyermeke lenni, de sajnos, nem mindig sikerül. Ha elesem, újra és újra Jézusnak vallom meg bűneimet, és Tőle várom a bocsánatot. Családommal rendeződtek a nézeteltérések, azóta tudunk együtt imádkozni és hálát adni Istennek minden napért, amit az Ő kegyelmében eltölt velünk.

Azért írtam le szabadulásom történetét, mert most is vannak csodák, és hiszem, hogy másoknak is tud Isten egyszerűen Fiában kegyelmet és örök életet adni.

S. Gábor, Monor

EMLÉKEK

Nehezen szánom rá magam a levélíráshoz, mégis egy-két hete, mióta hallottam az új pályázatról, emlékek jelentek meg előttem, amelyet szívesen megosztok a Testvérekkel.

A 49-50-es években evangélikációk voltak szülőfalumban. Először édesanyám és én ismertük meg az Urat. Második alkalommal öcsém is az Úr gyermeke lett. A harmadik evangélikáción édesapám is követett minket. Örvendezve mentünk haza most már négyen. Öcsém ekkor 10 éves volt. Elénk szaladt az udvaron a kiscicánk. Öcsém felkapta, magasba emelte és így kiáltott fel: Cicám, megtért a papa! Második emlékem is az 50-es évek elejéből való. 52-ben még copfos hajú kislány voltam, amikor felvettek dolgozni egy közeli gyárba. Termelési tanácskozás volt. Osztályunkról egy munkatársam szólalt fel: „Kaptunk egy munkaerőt, de csak rá kell nézni, hát munkaerő ez?” Magasra emeltem a kezem szólásra: „K.I. vagyok az anyagbeszerzési osztályról. Tudom,

hogy sokan nem tekintenek munkaerőnek, de nekem dolgozni kell, mert édesapám a TSZ-ben dolgozik, édesanyám háztartásbeli, bátyám katona, öcsém pedig iskolába jár. Én vagyok egyedül, aki havonta egy kis pénzt visz a családba és azt mind édesanyámnak adom. Ígérem, hogy mindent el fogok sajátítani, ami a munkámhoz szükséges. Addig is kérem az elvtársak türelmét és segítségét. Köszönöm!”

Hatalmas taps és folyamatos segítségnyújtás következett ezután.

A harmadik emlékem férjem keresztmamája. Én voltam a kedvence. Alföldön éltek férjem szülei, mi pedig Pest környékén, de érdekes módon én látogattam férjem szüleit, ő pedig az én szüleimet gyakrabban.

Férjem szülei tanyán laktak, de én egy faluban a keresztmamámnál szálltam meg, s csak másnap mentem ki a tanyára. Délután, ahogy megérkeztem keresztmamámhoz, már ezzel fogadott: jó,

hogy jössz kislányom, mert itt és itt van egy beteg, meg kellene látogatni. Vagy a szomszédban éppen haldoklik egy idős néni, menjünk át. Meglepetésemre egyszer összehívta az utcabelieket, hogy tartsak nekik Bibliaórát. Vagy nála jöttek össze, és hallgatták a Monte Carló adásait. Nagy élmény volt mindig odautazni hozzájuk. A vonaton rajzoltam, vagy bizonyoságot tettem valakinek, este pedig más várt a keresztmama programjával. Szívesen mentem vele mindenkihez felekezetre való tekintet nélkül. A betegek is ismertek és szerettek. Egyszer így fogadott egy néni mikor meglátott: Jaj, de szép napom van ma nekem.

Ám a legszebb emlékem talán a rádióhoz fűződik, amikor keresztmama először mutatta be a Monte Carló adását (*a mai MERA elődje – megjegyzés a szerkesztőtől*). Azóta is hallgatom, ha lehet minden este, és ha lehet délelőtt is.

Az Úr áldja meg testvéreim munkáját, életét!

F. F-né, Budakeszi

EGY VIRÁGCSOKOR

Mindig szeretettel olvasom az Antennát. Bátorítanak, erőt adnak a bizonyságok, látom testvéreim hasonló jellegű problémáit, a megoldásokat Istenünktől. Most Istenünk dicsőségére, szeretném leírni egy virágcsokor történetét. Ahogyan a mi Istenünk megszervezte, kivitelezte ezt az eseményt, az csoda volt.

Évekkel ezelőtt április 29-én egy buszme-gállóban álltam, találok egy régen látott kedves testvéremmel (továbbiakban Évi). Kezében egy virágcsokor volt, otthonra vette, a saját asztalára. Sokat beszélgettünk a buszozás alatt. A végállomáson kezembe nyomta a csokrot.

Afeletti örömeben, hogy találok, nekem akarta adni. Nehezen fogadtam el, végül azt mondtam: jó, ez most olyan, mintha az Úrnak adta volna.

Nem is gondoltuk mennyire olyan, és ami az Övé azzal azt tesz, amit akar. Évi hazament az induló busszal, én még elmentem vásárolni, és későbbi járattal mentem haza. Vásárlás után szatyorral, virágcsokorral a kezemben álltam a megállóban, vártam a buszra. Rajtam kívül még két hölgy és egy idős néni várakozott. Nagyon öregnek és magányosnak látszott, a ruhája is kopott, szegényes, ő maga gondozatlan és szomorú volt. Amikor meglátta a virágot, megkérdezte, mennyibe került. Ezt meg tudtam mondani, mert én is megkérdeztem Évittől. Mondta, hogy szép és láttam, hogy

tetszik neki. Sokszor ránézett. Éreztem, az Úr azt akarja, adjam neki. Nekem is tetszett a csokor. A néni azt mondta: „vasárnap lesz anyák napja” – és rögtön könnyes lett a szeme. Gondolom, nem volt senki, akitől virágot kaphatott volna.

Tudtam, azért kell a virágot neki adnom, mert az nem az enyém! Az a virágcsokor ennek a nénié lett készítve. Az Úr tudta, látta a néni magányát. Az Úr irgalmas és vigasztaló. Neki adtam.

Megkérdezte, miért adom neki. Nem tudtam mást mondani, hogy ez a csokor nem az enyém, ez a nénié. Nagyon örült, sírt és a buszme-gállóban mindenkinek mutogatta a csokrot, és mondta: az enyém, én kaptam! Maga előtt előre tartva fogta és mondogatta: anyák napjára kaptam, az enyém!

Megrázó volt. A megállóban mindenkinek könnyes lett a szeme. Én olyan boldog

voltam, és olyan gazdag, hogy nem tudom leírni. Mielőtt a nénié adtam, letörtem belőle két kicsi virágot, zsebre tettem arra gondolva, hogy készítek két kártyát a préselt virágokkal, és ígét írok rá, egyet Évinek egyet magamnak.

Hazaérve telefonáltam Évinek, elmondtam a csokor történetét, ő nem láthatta a nénié a megállóban nem tudta neki adni, mire én a vásárlás után odaértem már ott volt, így nekem volt lehetőségem a csokor postázására! Hála legyen az Úrnak a szervezésért! A virágcsokor volt az Évié, az enyém és a nénié. De az öröm és a boldogság mindhármunké.

A kedves befejezés most jön! Hazaérve a reggeli bevásárlásból, meghallgattam a délelőtti 10:30-as MERA adást, és az ott elhangzott ígét írtam a virágos kártyára, mert még ezt is az Úrtól kaptam: „*Aldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmasságnak Atyja és minden vigasztalásnak Istene; Aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalassunk bármely nyomorúságba esetteket azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.*” II. Kor 1,3-4

Hát én is azzal a vigasztalással vigasztalhattam, amivel engem vigasztalt az én Istenem.

Csodálatos Istenünk van!

T.-né R., Szigetvár

ÚJ PÁLYÁZAT EGY FELEDHETETLEN NYÁR

Mennyi mindentől válhat feledhetetlenné egy nyár? Egy emlékezetes nyaralás, egy különösen gazdag termés, egy akkor elindult és egy életre szóló barátság, vagy házasság, egy táborozás, amely döntő változásokat hozott, hiszen sokan épp egy nyári konferencián, vagy keresztyén táborban találták meg az utat Jézus Krisztushoz – mind emlékezetessé tehetnek egy nyarat. Új pályázatunkra azoknak a hallgatóknak az írását várjuk, akik szíve-

sen megosztanák hallgatótársaikkal egy-egy igazán meghatározó, hitük szempontjából is döntő fontosságú nyári élményüket.

Beküldési határidő:
2008. június 15.

A legsikerültebb írások elhangzanak a lelkiposta műsorában, illetve megjelenhetnek az **antenna** újságunkban. Az első 15 beküldő könyvjutalmat kap.

Tudjuk, hogy minden évben nő azoknak a szervezeteknek, alapítványoknak a száma, akik az egy százalékot kérik és várják. Ám kérjük, hogy ha teheti, gondoljon a **MERA**-ra, amikor Ön, vagy rokonai az adóbevallás időszakában döntenek az **1%** felől. A bent maradó **1%**-ot ugyanis az állam használja fel, s ha már van lehetőség felőle dönteni, érdemes ezzel a lehetőséggel élni... Adószámunk:

18007411-1-42

Előre is köszönjük!

Az Ő igazsága szabadított meg

Gyermekkorom igen zaklatott volt. Apukám nemcsak ivott, hanem anyu mellett más nőkkel is tartotta a kapcsolatot. Az egyébként is ideges természetű anyukámat ez annyira felőrölte, hogy szüleim kapcsolatát az állandó viszálykodás jellemezte. A fagyos hangulat és a szeretetlenség volt az, ami uralta a családukat. Sokat szenvedtünk testvéreimmel emiatt. Szüleim nem voltak istenfélő vagyis vallásos emberek, és mi sem tudtunk semmit Istenről. Mindannyiunk számára elviselhetetlen volt már ebben a családban élni, és testvéreimmel együtt sokszor töprengtünk azon, hogy hova tudnánk menekülni innen. Apu soha nem bántott bennünket, de anyu annál inkább. Szinte minden nap pálcával ütött bennünket, melynek nyomai mindig láthatóak voltak.

Öten voltunk testvérek. Testvéreim és én szinte még gyerekek voltunk, mikor öngyilkossági kísérleteket követtünk el, és azóta is többször próbálkoztunk vele. Lázadó és gyűlölködő emberré váltam. A békességet sehol nem találtam. Anyira szükségem volt valakire, mint a levegőre. 18 éves voltam, mikor megismertem egy férfit, és terhes lettem. Tudatlan eszemmel úgy gondoltam, hogy megvan a megoldás. A gyerek miatt majd összeházasodunk, és életem verméből

végre kiszabadulok. Ez a kapcsolat kisebb szakításokkal 5 évig tartott, és két gyermekem született. Megint magamra maradtam, de már nem egyedül, hanem a gyermekeimmel. Közben sikerült otthonról elköltözni, mert lakást kaptam. Itt gyermekeimet békében nevelhettem, de szívem még mindig tele volt keserűséggel és fájdalommal.

A kétszobás összkomfortos lakásnak nagyon örültem, de teljesen összetörtnek és magányosnak

éreztem magam. Éjjelente sírva néztem csodaszép gyermekeimet, és mikor ők aludtak, megint magányomba roskadtam. Nem voltak igazi barátaim sem, és annyira hiányzott valaki az életemből. Továbbra is kerestem azt, amire vágytam.

Később találkoztam egy ismerősöm fiával, és ő annyira szerette a gyermekeimet, hogy

házassági ajánlata gondolkodóba ejtett. Ezt a férfit a gyermekeim is nagyon szerették, csak az volt a baj, hogy többet fogta a boros poharat, mint a gyermekeim kezét. Mégis belementem ebbe a házasságba, mert annyira örültem gyermekeim iránt mutatott szeretetének. A szülei is nagy szeretetet tanúsítottak számunkra, és a gyermekeim is szerették őket. Férjem kb. fél évnyi házasság után egyre többet kimaradozott, és később már hónapokig haza sem jött. Már munkahelye sem volt, és elváltam tőle. Megint magam maradtam a gyermekeimmel. Egy darabig elváltam egyedül, de még mindig kerestem azt, amire vágytam: a boldog, békés családi életet. Válásom után egy évvel ismét házasságot kötöttem, ami szerelmi házasság volt. Nagyon boldog voltam. Aztán ahogy teltek az évek, boldogságom alábbhagyott, mert nem azt találtam, amire vágytam. Született még egy gyermekem. Életem egyre küzdelmesebb lett pár évi házasság után. Férjem hat évig szorgalmasan dolgozott, de a rákövetkező nyolc évben talán 1-2 évet töltött munkával. Gyermekeim iskolába, és középiskolába jártak, én egy agyondolgozott anya voltam, mert mindenkit az én fizetésemből tartottam el. Így visszagondolva már úgy érzem, hogy emberfeletti erő kellett ennek elviseléséhez. Megint reményvesztett lettem.

Harcoltam a megélhetésért és a családi békéért is, hiszen szerettem a férjem. Már olyan sötét mélységben éreztem magam a sok küzdelemben, hogy úgy éreztem, még egy lépés, és az örület birodalmában leszek. Ma már tudom, hogy az erőt a sok munkához Isten adta nekem. Ő abban az időszakban is velem volt, csak én azt nem vettem észre. Ebben a házasságban is döntés-

re jutottam, és elváltam. Miután elváltam, fájdalommal nem osztottam meg Istennel, inkább magamba zártam. Depressziós lettem, és úgy éreztem magam, mint ahogyan az a 88. Zsoltárban írva van: *Hasonlóvá lettem a sírba szállókhoz, olyan vagyok mint az ereje vesztett ember. A holtak között van az én helyem.* Mély sírba vetettél, sötétségbe, örvények

közé. Rám nehezedett haragod, ösvényeid lehúznak engem. Nyomorult és bolteleven vagyok ifjúságomtól fogva. Viselem a Te rettentéseidet, roskadozom. Általmentek rajtam a Te búsulásaid, a Te szorongatásaid elemészttetek engem. Elszakasztottál tőlem barátot és rokont, ismerőseim a setétség.

Valóban így éreztem magam. Válásom után el kellett adni a saját lakásomat, mert azt házasságunk ideje alatt kettőnk nevére írtam. Így a pénzen osztoznom kellett férjemmel is, és ekkor úgy éreztem, hogy ezt már nem bírom ki. Még jobban depressziós lettem, hiszen annyi erőm és munkám volt abban a lakásban, amit el kellett adnom, és ami az enyém volt. Ez a teher már túl sok volt, és a depresszió egyre lejjebb húzott. Gyermekeimhez sem volt már türelmem. Menekültem otthonról, hogy ne kelljen kiabálnom, és gyötrődnöm gyermekeim előtt. Mind mélyebbre kerültem, és már a gyerekek is kezdtek eltávolodni tőlem. Napjaimat a sírás és a győtrelem jellemezte. Már senkivel sem akartam megismerkedni, és úgy éreztem, hogy az egyedüllét, mint fenyegető árnyék ágaskodik szívem felé. Egy-két munkatársamnak elmondtam gondjaimat, de bár ne tettem volna. A hátam mögött beszéltek rólam, és egyáltalán nem érezték, mi van velem. Igazi barátaim nem voltak, és gondjaimat már nem akartam másokkal megosztani. Életem minden fájdalmát magamban hordoztam, és már azon gondolkoztam, hogy végzek magammal.

Ekkortájt találkoztam egy olyan emberrel, aki Isten igéjét szölte nekem. Megnyíltam előtte, és minden bánatomat, gondomat elmondtam neki. Ez az asszony szinte sugárzott, mikor Isten békességéről beszélt nekem. Az élete is kiegyensúlyozott volt. Azon kezdtem gondolkodni, ha vele ezt tette Isten, miért ne tenné meg velem is, hiszen csak magamnak ártok azzal, ha ilyen békétlen és lázadó maradok. Ez az asszony évekig beszélt nekem Isten országáról, és mikor azt mondta, hogy az én életem is helyreáll, csak bízzak Istenben, egyre többet gondolkodtam Isten megváltásáról, és a bűnbocsánatról. Megígértem neki, hogy megtérek, de még nem most. Ez évekig így ment, és nekem már annyira hiányzott a szeretet, hogy elmentem Ilonkával a gyülekezetbe, ahova annyszor hívott már. Először sírtam, és azonkívül, hogy sok boldog embert láttam magam körül,

„Hasonlóvá lettem a sírba szállókhoz, olyan vagyok mint az ereje vesztett ember. A holtak között van az én helyem.”

mást nem éreztem. Én nem vagyok idevaló, gondoltam. A következő alkalomra már el sem mentem, hiába hívott. De Ilonka ott volt a napjaimban, és az ígét csak úgy hintette nekem. Már sírva hallgattam azt a sok szeretetet, amit az igék által mondott nekem. Elmentem vele megint a gyülekezetbe egyik vasárnap, aztán megint elmaradtam, és ez így ment évekig.

Bár nem annyira, de még mindig harcoltam magam és a világ ellen, és még mindig lázadó voltam. Egy idő után megint vágyat éreztem, hogy elmenjek a gyülekezetbe, mert ott olyan sok szerető ember vett körül engem, hogy szükségét éreztem ennek. Többen elmondták a bizonyágtételüket Isten megváltásáról, és azt hiszem, hogy ekkor kezdtem el helyesen gondolkodni Istenről. Egyre arra vágytam, hogy érezzem Isten szeretetét.

Egyik hétvégén Jézus megszólított. Ezt az érzést nem tudom elmondani, ezt csak érezni lehet. Csodálatos szeretetével úgy megérintette a szívemet, hogy a mennyek országában éreztem magam. Jézus a nevémen szólított, és ezt mondta: Ne búsulj, Márta. Itt vagyok én neked. Gyere hozzám, és térj meg az én országomba. Én engedelmessé lettem a mi drága Urunknak, és azon a hétvégén a világ végére is elmentem volna Jézusért. Felhívtam Ilonkát, és elmondtam neki, hogy Jézus megszólított, és megtérésre hívott. Ők éppen nem akartak jönni ezen a hétvégén, mert valami más dolguk lett volna, de mindent félretettek, és jöttek értem autóval. A fia is jött, már ő is megtért. Ott volt velem megtérésem óráiban, és az ígéretem végre beteljesült. Ilonka arcán folytak a könnyek, mikor az összes bűnömöt bevallottam a gyülekezet előtt, és bűnbocsánatot kértem bűneim alól. Ez hat éve történt. Már tudom, hogy nem véletlenül találkoztam ezzel az asszonnyal. Tudom, hogy Isten általa jött a szívembe, mert Jézus folyamatosan kopogtatott Ilonka által szívem ajtaján. Csak én nem engedtem be Őt. Az ördögnek gondja volt arra, hogy sokáig Istenhez való közelségemet szétzúzza. De miután az összetört életemet odavittem az én Megváltóm keresztje alá, és bűnbocsánatot kértem, már meg is kaptam. Új életet kaptam az Úr Jézusban! Már örömmel mondom másoknak is a Sámuel 2. könyvében olvasott ígét: *Lenyúlt a magasból és fölvelt. A nagy vízekből kibúzótt engem.*

Így visszagondolva azt mondom magamnak, hogy bár előbb tettem volna meg ezt a lépést új életem felé, mert akkor gondolataimat nem a szenvedéseknek, gyöttrődéseknek, hanem Istennek adtam volna át. És ezektől a borzalmaktól már rég meg-

menekülhettem volna. Az ÉLŐ ISTEN az, aki ezt a csodát véghez vitte bennem. Teljesen szabaddá tett a gondok és terhek alól. Egy olyan embert faragott belőlem, aki utat tud nyitni mások számára is a szenvedések elől. Vigaszt találtam Isten országában. A Zsoltárok 40,1-3 versét annyiszor elolvastam már: *Várva vártam az Urat, és Ő lehajolt hozzám. Meghallotta kiáltásomat. Kiemelt a pusztulás verméből, a sárból, az iszapból. Sziklára állította lábaimat, biztossá tette lépteimet.*

Valóban. Ezt tette velem az Úr. Szüleim meghaltak már, anyukám 12 éve, apukám 3 és fél éve. Megbocsátottam nekik, és teljes szívemből szeretem őket. Bár élnének még! Már tudom, hogy miért voltak olyanok, amilyenek voltak. Sajnos anyunak nem tudtam elvinni az örömhírt, mert akkor még én is hitetlen voltam. Apukámmal viszont sokat beszélgettem Isten országáról. Már nagyon beteg volt, mikor meglátogattam. Este, mikor lefeküdtem ő odajött az ágyamhoz. Olyan beteg volt már, hogy a járás is nehezebbre esett. A lábaimat az ölébe tette, és simogatta. Ezt mondta: De jó, hogy itt vagy, lányom, és sírt. Azelőtt sosem tett ilyet, és az én szemeim is könnybe lábadtak. Ez örökre megmarad bennem. Apu elmonda utánam a megtérő imádságot, és bűnbocsánatot kért. Hogy szívből tette-e, azt nem tudom. Sosem volt vallásos. Hagytam ott egy ilyen imádságot, és kértem, hogy mondja el többször is. Sok levelet írtam neki az üdvösségről, és Jézus szeretetéről. Csak reménykedem, hogy az Úr mosolya beragyogta a szívét, és befogadta őt személyes megváltójának. Apukám láthatta, és tapasztalhatta a bennem lévő változást, és ennek nagyon örülök, mert Isten Lelke átjárja egész életemet. Már van békességem és lelkelemnek nyugalma. Isten megmutatta hatalmas erejét és végtelen szeretetét. Látva szomorú sorsomat átölelt szeretete irgalmával, és azóta is fölöttem tartja drága kezét.

Válásom után Zámolyon vettem egy kicsi házat, és 8 éve élek itt kisebbik fiammal, aki már szintén a hit útján jár. Tavaly márciusban elvégeztem egy egyéni evangélicus tanfolyamot, és Isten egy új utat nyitott számomra. Ma már a Vértes rádióban evangéliumi műsorokat szerkesztek és adok elő. Magányos nem vagyok, hisz

soha nem vagyok magam. Az Úr mindig velem van. Ő az, aki igazgatja utamat. Nélküle olyan tehetetlen voltam. De ez a jószágos kéz mindig velem van. Jézus felvitte bűneimet a Golgotára, és ezt soha nem tudom úgy megköszönni, ahogy azt kellene. Míg Őt nem ismertem, nem tudtam erőt meríteni gyötrelmem elviseléséhez, a kereszt hordozásához. Hálás vagyok, hogy bűnbocsánatot nyertem.

Még mindig sok megpróbáltatásban van részem, de ezeket már könnyen viselem, mert tudom, hogy ezek is a javamat szolgálják. Sokat tanulok belőlük. Csak a kezemet kellett kinyújtani Isten felé, hogy megmutassa

miért élek, és mi életem értelme.

Kisebbségi fiammal sokat beszélgetünk Isten evangéliumáról. Ilyenkor a szívem csordulig telve van szeretettel. Hiszem, hogy a két nagyobbik gyermekem is Istent fogja követni, mert hatodik éve ezért is imádkozom minden nap. Tudom, hogy Istennek gondja lesz rá, hogy az ige gyökeret verjen a szívükben. Ahogy minket sem hagyott a sötétségben, úgy őket sem fogja ott hagyni. Már a 11 éves unokámban is el van hintve a mag. Ha itt van nálam, együtt imádkozunk, és az ebédnél is kérjük az Úr Jézust, hogy legyen a vendégünk. Jézus azt mondja: Ha megismeritek az igazságot, az megszabadít titeket. Mert az Ő igazsága szabadított meg engem is.

Megtérésem után mély barátságot kötöttem hívó emberekkel. Isten gondoskodik róla, hogy ápolja ezeket a kapcsolatokokat, még ha nem is találkozunk naponta. Nagy segítséget nyújtanak ezek a barátok. Sok segítséget kapok tőlük és sok vigaszt is az igék által. Isten megadta azt a békességet, és nyugalmat, amire egész életemben vágytam. 46 évet vártam erre, ez magamtól nem ment, mert csak Isten adhat teljes életet és békességet. Most 52 éves vagyok, és boldog ember. Ezt a boldogságot mindenkinek megadja Isten, csak hit kell hozzá, és az, hogy egész életünket átadjuk Jézusnak. Isten megadja azoknak, akik magukat megtagadják és alárendelik Jézusnak. Mert Ő úgy szerette ezt a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

B. Márta, Zámoly

„...miután az összetört életemet odavittem az én Megváltóm keresztje alá, és bűnbocsánatot kértem, már meg is kaptam.”

AZ ESZKÖZNEK MELEGE LETT

Nem találkoztam még Jézus Krisztus vérén megváltott hívővel, aki valamilyen módon ne lett volna vagy ne lenne eszköz Isten kezében. Mint Krisztus testének tagjai, egymáshoz vagyunk kötve, de egymásra is vagyunk utalva. Éppen ezért nem nagyon lehet megállapítani, hogy ki volt eszköz Urunk kezében egy-egy munkánál. Inkább az tűnik ki, hogy több hívőt is használatba von az Úr. Tehát eszközökkel tesz eszközökké másokat.

Engem csodálkozással és hálával tölt el Urunk szeretete és gyengéd bánásmódja eszközei iránt. Ugyanis nem selejtezi ki a már megkopott eszközöket sem. Önála nem ismert a korszerűtlen fogalom. Valamire mindig tudja használni a neki engedelmes lelkeket. Hiszem, hogy rajtam kívül még sokan érzik a reményt, hitet erősítő hatását ennek a tovább vagy újra használatban tartó állapotnak. Felsorolni sem tudnám azokat az eseményeket, amelyekre rámondhatnám azt, hogy én is eszköz voltam Isten kezében. Néhányat megemlítek a sok közül.

Idős, közvetlen hozzátartozók hármán arra kényszerültek, hogy az ország másik végéből hozzánk költözzenek. Itt, ebben a tolna megyei kis gyülekezetünkben mindhárman 80 év felett megtértek, és mindhárman jó reménységben költözhettek drága Urunkhoz. Most, hogy írom e sorokat az a gondom, hogy a leírt eseménnyel kapcsolatban nem tudom eldönteni, vajon milyen eszköz lehettem Isten kezében.

Amire emlékezhetem csupán anynyi, hogy imádkoztam értük. De ezt megtettem és megteszem másokért is. Még olyan emberekért is imádkozom, akiknek eszükbe sem jut, hogy meg kellene térniük.

Egy másik esemény. Alig múlt egy-két év megtérésem óta, amikor gyülekezetünk úgy érezte és úgy döntött, hogy a vasárnapi iskolába járó gyermekekkel való foglalkozást rám bízják. Az eszköznek melege lett. Hol van már az a sekélyke hittani ismeret, amit huszon valahány évvel ezelőtt Mészáros Lajos

☞ folytatás a következő oldalon

Pál – igaz történet Krisztus apostoláról és tanújáról – 3.

Az apostoli gyűlés Jeruzsálemben

Pál és Barnabás felmentek Jeruzsálembé, hogy megvitassák ezt a nagyon fontos kérdést: „A Mózes törvénye szerint a körülmetélés feltétel-e az üdvözüléshez?” Így prédikáltak egyesek Júdeában és erre tanították a testvéreket is (ApCsel 15,1). Mivel Pál és Barnabás elleneztek az ilyen tanítást, a szíriabeli antiokhiai gyülekezet vénei velük együtt még néhány személyt Jeruzsálembé küldtek az apostolokhoz, hogy letisztázzák ezt a kérdést. Pál már reagált erre a tanításra, és a Galatabeliekhez írt levele 2. fejezetében láthatjuk okfejtéseit Isten kegyelmének és a törvény helyes értelmezéséről. A küldöttség, Jeruzsálem felé utazva, Föníciában és Samáriában meglátogatta a helyi gyülekezeteket, és elmesélte, hogy mit tett az Úr a pogányok megtérése érdekében, ami a testvéreknek nagy örömet okozott.

Amint Jeruzsálembé érkeztek, fogadták őket az apostolok, a vének és az egész gyülekezet. Itt is elbeszélték: Isten hogyan használta fel őket, és hogyan vezette a pogányokat megtérésre (ApCsel 15,4). De néhányan fellázadtak ama gyakorlat ellen, hogy azokat akik nem voltak zsidók, hitre vezessék anélkül, hogy először zsidókká ne válnának (Mózes törvénye szerint: a törvény betartásával és a körülmetéléssel). Ezek az emberek a farizeusok közül váltak kereszténnyé, és arra törekedtek, hogy megtartsák a régi mózesi rendszert és szokásokat.

Amikor az apostolok és a vének összegyűltek, hogy tanácskozzanak ebben a kérdésben, nagy vita támadt. Ezért Péter apostol jelentkezett, hogy néhány dolgot azonnal megmagyarázzon: „A szíveket ismerő Isten pedig bizonyosságot tett mellettük, amikor éppen úgy megadta nekik is a Szentlelket, mint ahogy nekünk, és nem tett semmi különbséget közöttünk és közöttük, mert hit által megtisztította szívüket. Most tehát miért kísértétek azgal Istent, hogy olyan ígát tegyetek a tanítványok nyakába, amelyet sem atyáink, sem mi nem tudunk elborozni?” (ApCsel 15,8-10). Péter arról tett bizonyosságot, hogy mind ők a gyülekezetben, mind az új tanítványok, akik nem voltak zsidók, ugyanolyan módon lettek megváltva, azaz Jézus Krisztus jótettéből. Péter apostol felszólalásának nagy hatása volt, mindenki elhallgatott. Majd felállt Pál és Barnabás, és elmesélték a gyülekezetnek, hogy milyen és mennyi jelet és csodát tett az Úr a pogányok között.

Jakab, Jézus testvére

Ezután Jakab vette át a szót, Jézus testvére, aki szemmel láthatóan egyike volt a gyülekezet véneinek. Autoritását Pál is alátámasztja az 1.Kor 15,7-ben: „(Krisztus) azután megjelent Jakabnak, majd valamennyi apostolnak”. Az ApCsel 21,18-ben olvassuk, hogy amikor Pál meglátogatta a jeruzsálemi gyülekezetet, találkozott Jakabbal, ahol jelen volt a többi vén is, és a gyülekezet Jakab iránti tiszteletéről beszélt. Ő azt támasztotta alá, hogy a pogányok hitre jutása csak Isten akaratát igazolja, amiről Ámosz próféta is írt (9,11-12), idézve azokat a verseket, mint bizonyítékokat. Jakab ezután azt kérte, hogy a nem-zsidók felé egy alapvető követelményt állítsanak fel a zsidók miatt, akik a városaikban élnek, és szombaton felolvasást tartanak „ösidőktől fogva”. Ezek pedig: tartózkodjanak a bálványok okozta tisztátalanságtól (a bálványoknak felajánlott hústól), a parázناسágtól (görögül porneia), és a megfulladt állattól (azaz olyanak a húsától) illetve a vértől (mert a vér a zsidók számára az áldozat részét jelenteti). Ezekhez a feltételekhez később megtalálhatjuk Pál hozzáadott magyarázatait pl. az 1.Kor 8,7-13-ban, és a 10,7-28-ban tovább magyarázza ezeket a kérdéseket. Amikor parázناسágról van szó, a szerzők megegyeznek abban, hogy nem házasság előtti vagy házasságon kívüli szexuális kapcsolatról van szó. (Ami különben sem volt elfogadott, ezért nem is volt különösebben szükséges magyarázat a keresztények számára, így itt valószínűleg a rokonok közötti tiltott kapcsolatokról van szó – 3.Móz 18,6-18, ami jelen lehetett a nem-zsidók között (lásd 1.Kor 5,1), és zavarta a zsidókat, mint Isten törvényének megsértését. Ami a megfulladt állat problémáját illeti, arról volt szó, hogy minden vér az állatban maradt, miközben a zsidók elvágta az állat nyakát, hogy annak az összes vére kifolyhasson (amit az áldozathoz használtak fel). Amikor Jakab kihangsúlyozta, hogy az Ószövetséget felolvassák szombatonként sok városban, azért látta ezt fontosnak, mert amikor a pogányok megtértek és gyülekezetekhez csatlakoztak (ez sok helyen zsinagógát jelentett), lássák meg azokat a dolgokat, amiket a zsidók az Ószövetség tiszteletben tartása miatt nem tettek.

Branko Bjelajac

AZ ÚR MEG TUD SZABADÍTANI

„Mentsétek meg őket kiragadva a tűzből. Másokon is könyörüljétek, de félelemmel, utálva még a ruhát is, amelyet testük beszennyezett.” Írja Júdás apostol levelének 22. versében.

Életem egy igen nehéz, de Isten szeretetének és kegyelmének gazdag megtapasztalása után, munkát kaptam egy távoli városban. Csoda volt ez nálunk a hatvanas években, mert elbocsátottak azért, mert nem voltam hajlandó lemondani hitemről és szolgálatomról az én Uram Jézus Krisztusról. Kitiltottak minden iskolából. Mégis itt munkát kaptam az alsó fokú zeneiskolában ami a szakmám is. Ebben a városban szép kis gyülekezet volt és van. Először egy hívő családnál laktam, de mert ők lakásfelújításba kezdtek, el kellett költöznöm.

Egy katolikus családhoz költöztem át. Sok órám volt, és keveset voltam a lakásomban. Mégis hamar észrevettem, hogy a fiatal lakásadó nő furcsán viselkedik az egyik diáklánnyal, aki szintén ott lakott. Mikor megbizonyosodtam, hogy ez milyen viszony, tanácsoltam a lányoknak, hogy menjenek el, mert ez nagyon súlyos nyomot hagy életükre. El is mentek hamarosan, de ekkor az lakásadó nő felém fordult furcsa szerelmével. Pedig volt férje és két gyemeke. Nem szerette a férjét. Ezt el is mondta orvosnőjének, aki erre azt felelte, hogy van erre megoldás. Ez a doktornő lett az első ilyen kapcsolata.

Gyönyörű gótikus templom van a városban, melyet ő buzgón látogatott, énekelt a kórusban is, és közben élte kettős életét. De amikor vonzalmával felém fordult, kezdett velem jönni az imaházba. Az Úr adott erőt és bölcsességet, hogy hogyan tartsam magam távol tőle. Tudtam, hogy a legkisebb érintkezés sem ajánlatos. Sokáig úgy tettem, mint aki nem tudja, hogy ő mit is akar. Igen nehéz időszak volt ez számomra. Sokféle ürüggyel bejött a szobámba, mikor már lefeküdtem, hogy ő is olvasni fog. Sokat nem aludtam, mégis egyszer sikerült neki lefogni engem, de én kiszabadultam, és leborulva hangosan imádkozni kezdtem. Ő mellém térdelt és keservesen sírt. Így nyílt meg a lehetőség, hogy a Bibliából beszéljek neki erről a tetet-lelket szennyező életmódról és Krisztus szabadításáról. Arról, hogy Jézus az egyedüli, aki meg tudja szabadítani. Még sokszor imá-

kozott, s én imádkoztam vele. Ő letérdelt mellém, és telesírta a szőnyeget.

Nagyon szenvedett, de sokáig bizonygatta, hogy ez nem lehet bűn. Voltak dühkitörései, szadizmusai. Egy testvérnőnek azt mondta, hogy én csábítom ilyen életre. A testvérnő igen elmarasztaló és fenyegető levelet írt nekem, mert ekkor már nem voltam a városban. Azt írtam válaszul, hogy amit ír nem igaz – a többi pedig az Úrnál van. Ha az Úr nem igazol, nem fog senki. Két év múlva kért ez a testvérnő bocsánatot, hogy nem tudhatta az igazságot. Ennek az asszonynak a bűnterhe mind súlyosabb lett. Járt az imaházba, olvasta és hallgatta az Igét, de tudta, amit mondtam neki, hogy én imádkozom érte. Ám mégis neki kell bevallani az Úr Jézusnak a bűnét, a terhét és kérni a szabadulást.

Ekkor már egyedül volt. Senki nem tudott életéről, senkinek nem beszélhettem róla. Leveleztünk, és egyik levelében megjött a boldog válasz. „Tudod”, írta, „amikor már annyira utáltam magam, hogy a bőröm húztam volna le, hogy mássá legyek, hogy megszabaduljak e bűnös kívánságtól, leborultam a Megváltó elé és könyörgtem. Meghallgatott és megszabadított!”

Úgy megszabadult, mintha soha nem lett volna e tetet-lelket szennyező szenvedélynek a rabja. Megtért, újjászületett és bemerítkezett. Drága, értékes tagja lett a gyülekezetnek, szorgalmas, adakozó, boldog gyermeke az Úrnak. Visszatért férjéhez. Gyakran halljuk egymást telefonon. Most már túl a nyolcvanon kész, ha az Úr hívja. „Néki sok bűne bocsátott meg, hiszen nagyon szeret” Lk 7,47.

Sokszor voltam és sokféleképpen eszköz az Úr kezében, de ez a megtapasztalás félelmetes volt azért, mert sokszor közel álltam, hogy „megadom” magam. Ez egy boldog tapasztalat, hogy amit mi nem tudunk megtenni, de az Úr megteheti. Az Úr meg tudja szabadítani azt, aki Hozzá fordul.

N. Eszter

↳ folytatás az előző oldalról

tanító úr nagy igyekezettel – gyakran orgona vesszővel is – igyekezett belevetni az egyébként minden mással szemben fogékony, de a jóra kevésbé buksi fejembe.

Voltak ugyan valamilyen papírokra írt bibliai ismeretek, amit elődeim használtak. Hamar kiderült, hogy a rendelkezésre álló úgynevezett tananyag nemcsak nekem, de a gyerekek szempontjából is kevés. A nagyobb gyermekek betéve fújták a hagyományos szöveget. Ők minden alkalommal olyan bibliai kérdésekkel ostromoltak, amit én még nem is olvastam. Valósággal behajszoltak a bibliatanulmányozásába. Még így sem jutottam ötről a hatra. Rákényszerültem arra, hogy levélben vagy személyesen megkeressek olyan testvéreket, akik járatosak voltak a Bibliában. Több mint 10 évig tartott ez a szolgálatom. Már úgy éreztem, hogy Isten segítségével fog ez menni, de a mi Nagy Mesterünk, Áldott Urunk megmozdította az Ő tárházában lévő eszközt, ami a gyülekezet volt, és a már kényelmessé válni kezdő szolgálatból igehirdetői szolgálatba állított a gyülekezet. Ebben a szolgálatban Isten kegyelméből 27 évet tölthettem. Elmondhatom, hogy az életem legszébb de legnehezebb része volt ez a 27 év. Az első naptól az utolsó napig bennem élt egy félelemmel átitatott szorongás, ami mindig könyörgésem hatására oldódott annyira, hogy arra az időre, míg a szolgálat tartott, ez hit bátorsággá alakult át.

De jó is volt érezni az ima háttéréből eredő bátorítást és biztatást. Ezért merem állítani, hogy Mindenható Urunk az eszközök összességével munkálkodik bennünk.

Kívánom, hogy a kedves olvasók és hallgatók is megtapasztalhassák Urunk bennünk munkálkodását, és ha befejezi bennünk nagy művét, mindannyian dicsőítsük szent nevét örökké!

R. Béla, Nagydorog

„Bizony, bizony, mondom néktek, hogy aki bűnt cselekszik, a bűn szolgálja. A szolgál pedig nem marad a házban örökre: a fiú marad ott örökre. Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.” (Jn 8,34-36)

Előítéleteimen átlépve szeretni

Történetem egy olyan emberről szól, akit talán sokan nem is ismertek, csak az utcán láttak néhányszor – egy zöld ruhás bácsit a kocsmá és a lakhelye között. Most elmesélem, számomra ki volt, és kivé vált ez az ember, hogyan használt fel engem az Úr az ő életében: hogyan élt itt a falunkban, néha rosszindulatú megjegyzéseivel és visszautasításával, de a halálos ágyán Jézus Krisztussal megbékélve.

Sanyi bácsit kb. három évvel korábban fogadta be egy idős asszony a házába a falunkban. 2004-ben többször került kórházba epilepsziás rohammal, részleges bénulással, beszédképességének csökkenésével. Önkéntes diakónusként rendszeresen látogattam a kórházban, pótolva a hozzátartozókat. Sándor bácsinak soha nem volt családja, édesanyja egyedül nevelte. Az életéről nem sokat tudtam meg tőle, mivel beszéde érthetlenné vált. Szürös természete miatt nem kommunikált, csak a szükségleteit közölte a maga konok, erőszakos módján. Ezek többnyire a cigareta, a kávé és az étel beszerzésére irányultak. Azért, hogy ne egy ápolatlan hajléktalan benyomását keltse, egy diakónus társammal biztosítottuk számára a tisztálkodáshoz szükséges eszközöket és a váltás tiszta ruhát. Amikor a kórházi tartózkodások között többször hazakerült, látogatásaimat elutasította. Ha újra kórházba kellett mennie, elfogadott, mert rá volt szorulva a segítségemre.

Sorozatos rosszullétei oka az alkoholizmus volt. Sanyi bácsi képtelen volt meghallani az üzenetet tőlem arról, hogy az alkoholizmus egy betegség, amiből Isten segítségével van szabadulás. Az alkohol olyan mértékű pusztulást okozott a szellemi képességeiben, hogy hiába hívtam hozzá gyógyult férfitársakat, már képtelen volt meghallani az üzenetet. Tehetetlen voltam, és haragudtam rá ezért.

2005. februárjában sok küzdelem és összefogás árán Sanyi bácsi Kiskovácsiba került, egy olyan helyre, ahol a lecsúszott alkoholbetegek kaphattak még egy esélyt, hogy gyógyszeres kezeléssel és csoportterápiával megszabaduljanak függőségüktől. Egy gyógyult alkoholbeteg társammal elkísértem. Ott is rendszeresen látogattam, és elláttam őt, ami alkalmanként 6 órás utat jelentett. Állapota javult, de a felépüléséhez már túl késő volt. Az alkohol elvégezte a munkáját.

Falunkban nem volt bejelentett lakcíme,

befogadója ápolásra szoruló, idős asszony volt, ezért lakhatást kerestünk számára. Nem tudta magát ellátni, pelenkázni kellett. Amíg Kiskovácsiban tartózkodott, igyekeztünk neki olyan intézményt találni, amely ebben az állapotában befogadja, ahol otthonra lelhet. Zárt ajtóba ütköztünk számos szociális otthon és minisztérium megkeresése után is. Igyekeztünk hiábavaló volt, Pest megyében nem tudtuk elhelyezni.

Ezalatt Kiskovácsiban a főorvos sürgett, hogy az általa szabott rövid határidőn belül keressünk a beteg számára elhelyezést. Végül a faluban a szállásadója beleegyezett, hogy egy rövid időre mégiscsak visszakerülhessen hozzá. Itthon is meglátogattam. Ekkor már nem küldött el, megértette, hogy érte próbálok tenni valamit. Már nem ivott – nem tudott inni. Nyáron súlyos tüdőgyulladással Törökbálintra került a tüdőgondozó intézetbe. Mikor először meglátogattam, elesett állapotban, lefogya találtam rá, csak pépes ételt tudott magához venni. Olyan állapotban volt, hogy meg kellett etetnem. A többi beteg panaszkodott, hogy Sanyi bácsi állandóan kiabál a nővérekért. Ösztönösen a védelmére keltem, elmondtam, hogy egy olyan ember fekszik mellettük, aki soha nem kapott szeretetet, lehet, hogy azt sem tudja, mi történik vele, hol van, és hová tart. Ahogy hallottam a saját hangomat, magam is meglepődtem, hogy a sok elutasítás ellenére így kiálltam mellette. Akkor értettem meg én is, amikor az Úr mindezt elmondatta velem, hogy miért vált ő ilyen szürös emberré.

Utolsó előtti látogatásom alkalmával már jobban volt. Ülve fogadott, és meglepődésemre kezet csókolt. Kiindulva az előző állapotából nem számítottam rá, hogy éhes lesz. A zuhogó eső miatt nem tudtam kimenni ennivalóért. Megígértem, hogy legközelebb sok ételt viszek. Az orvos elmondása szerint fizikális állapotának állandó változása miatt más-más táplálási formára volt szüksége. Hol infúzió, hol pépes étel, hol farkaséhség kínozza – ezzel „bosszantva” az orvost, hiszen rajta volt a hajléktalanság és alkoholizmus stigmája. Sanyi bácsi szavak nélkül is megértette velem, hogy meg akar borotválkozni. Szóltam az ápolónak, de ezt a kérést nem teljesítették. Sanyi bácsi számára ez volt az egyetlen dolog, ami a méltósága megőrzéséhez kellett volna. Legutolsó látoga-

tásomkor egy nagy táská étellel érkeztem, a várva-várt kedvenc szalonnáját is vittem neki. Sajnos az állapota miatt képtelen volt enni. Próbáltam felültetni, és ekkor megéreztem, hogy merev a teste. Úgy éreztem, nem sok van hátra az életéből, a szemében halálfélelem volt. Leültem az ágya mellé, most először megfogtam a kezét, beszéltem a rá váró útról. Elmondtam, hogy ha befogadja a szívébe Jézus Krisztust, akkor nem kell félnie a haláltól, hiszen örök élete lesz. Megszűnik a szenvedés és a fájdalom, megkaphatja azt a szeretetet, amit a földi életben nem tapasztalhatott meg soha. Nem tudott beszélni, de a kicsorduló könnyeiből láttam, hogy megértette, amit mondtam. Tudtam, hogy már nem tart sokáig az élete. Attól tartottam, hogy akkor nem leszek ott, amikor a legnagyobb szüksége lenne rám. A hosszú utazás miatt nem tudtam annyi időt nála tölteni, amennyit szerettem volna. Hazaérve felhívtam a kórház helye szerint illetékes lelkészt, elmeséltem neki a bácsi történetét. A lelkész úr még többször meglátogatta, megejtette, beszélgetett vele és elérte, hogy megborotválják, így a komfortérzetéhez szükséges dolgot megkaphatta, a kedvenc szalonnájából is ehetett. Annak ellenére, hogy nem volt családja, mégis megadatott számára, hogy ugyan kórházban, de emberhez méltón halt meg. Elmondhattam neki az evangéliumot, felkészítve az útra. A látogatások során megbetegedtem, elkaptam egy komoly tüdőgyulladást tőle, így többet nem is tudtam menni. Nem bántam mégsem a látogatásokat. Éreztem, hogy az Úr a tenyerén hordoz, nagyon gyorsan felépültem.

Sanyi bácsira nem csak úgy emlékszem, mint egy hajléktalan részeges alakra. Egy látszólag szürös természetű, rosszindulatú ember élete is értelmet kaphat – s nem csak az övé, bármelyik, ma még élő társáé! Általa tanított meg az Úr a feltétel nélküli szeretetre, hogy elfogadjam és szeressem a másik embert olyannak, amilyen valójában, és ne próbáljam megváltoztatni. Ez a feltétel nélküli szeretet volt képes arra, hogy a Sanyi bácsiban élő indulat szeretetté változzon, hogy élete végén meghallhassa az evangéliumot. Így nevelt az Úr engem is Sanyi bácsi kísérelésével, hogy végül előítéleteimtől és a saját elképzeléseimtől megszabadulva jó eszköze lehettem az evangélium átadásában. Dicsőség Nekik!

K. Z-né, Bea, Majosháza

Az Ékes kapuban történtek

Az ember sokszor szeretné visszafordítani az időt. Nikodémus éjszakai beszélgetésében Jézussal, felteszi a kérdést: Újra születhetik-e az ember, visszatérhet az anyaméhbe?

Egyház született. Meg nem ismételtető a Pünkösöd, de szükségünk van a Szent Szellem (Lélek) hatalmára, mert meggyőzi a világot a bűnről. Korlátozza a bűnt a világban.

Az apostolok beteljesedtek Szent Szellemmel (Lélekkel), megkapták a megismételhetetlen jel ajándékát. Akkor ez bizonyító erővel rendelkezett, mert akkor létrejött egy új. Isten innentől kezdve nyilvánvalóvá tette, hogy másképp foglalkozik a világmindelességgel a Jézus Krisztus feláldozásán és feltámadásán keresztül.

A Cselekedetek könyvének harmadik része egy visszás helyzettel kezdődik. Több, mint negyven éves férfit visznek az Ékes kapuhoz; leteszik, hogy alamizsnáért könyörögjön. Sokan ismerhették ezt a nyomorék embert, már a kora miatt is. Kilátszik a régi természet rátsága, a „gyönyörűség” bronz kapu előtt.

Péter és János az imádkozás órájában megy a templomba. Tőlük is alamizsnát kér. A régi és az új ellentmondása. „Nézz ránk” hangzik. Lásd meg, aranyunk és ezüstünk nekünk nincsen, de békességünk és örömünk van.

Amink van, azt adjuk, ”kelj fel és járj” lehajolnak és felsegítik Jézus Krisztus nevében. Az erőtlenség a lábában és a bokájában volt. Ugyanúgy, mint a nemzete testében is. Nem képviselték Istenüket, az Urat. Nem vitték az Isten tiszteletét, a törvényt a világ felé a föld végső határáig. El voltak foglalva saját nyüglődésükkel.

„Felugrott, talpra állt és járt”, bement velük a templomba.

Felvetődik bennem a kérdés – az akkor és a most ellentmondása. Az egyháznak ma van gazdagsága, de hiányzik az ereje, így nem tud sokszor segíteni a sántikáló embernek.

Az Ékes kapuban történt. Péter és János felajánlották a zsidó testvéreinek az Isten

országát. Ézsaiás könyvében az azonosító jel ez: „*Szökellni fog a sánta, mint a szarvas, és ujjong a néma nyelve. Mert víz fakad a pusztaságban, és patakok erednek a pusztában.*” (A SÁNTA az egész nemzetet jelképezi.)

A felajánlás beteljesedne, ha a nemzet és vezetőik elfogadnák az Úr Jézus Krisztust. Zakariás így ír erről „*Dávid házára és Jeruzsálem lakóira, pedig kiárasztom a könyörület és a könyörgés lelkét. Rátétekintek arra, akit átdöftek, és úgy gyászolják, ahogy az egyetlen gyermeket szokták, és úgy keseregnek miatta, ahogy az elsőszüllött miatt szoktak.*”

Ezért mondja az Úr Izráel házának: „*Az én lelkemet adom belétek, és azt művelem veletek, hogy rendelkezésem szerint éljétek, törvényemet megtartsátok és teljesítsétek. Abban az országban fogtok lakni, amelyet őseiteknek adtam. Az én népem lesztek, én pedig Istenetek leszek.*”

„*Azon a napon ezt mondd majd; Hálát adok neked Uram, mert bár haragudtál rám, elmúlt haragod és megvigasztaltál. Ime az Isten az én szabadtóm, bízom és nem rettegek, mert erőm és énekem az Úr, megszabadított engem.*”

Még egy Ézsaiás prófétai Ige:

„*Amikor visszatérnek, akiket az Úr kiváltott, ujjongva vonulnak a Sionra. Öröm koszorúzza fejüket örökre, boldog örömben lesz részük, a gyötrelmes sóhajtozás elmúlik.*”

Egész sor tennivaló várt rájuk. MINDEZ BETELJESEDETT VOLNA!

„*Én, én vagyok az, aki eltörlöm álnokságodat önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem.*”

Péter folytatja.

„*Tartsatok tehát bűnbánatot, és térjétek meg, hogy eltörlössenek a ti bűneitek, hogy eljöjjön az Úrtól a felüdülés ideje és elküldje Jézust, akit Messiásul rendelt nektek. Őt azonban az égnek kell befogadnia addig, amíg a mindenség újjáteremtése meg nem történik.*”

Gondoljuk végig!

Ez az átmeneti időszak. Megkapták a végső esélyt. Isten soha nem lepődik meg. Isten saját végzése szerint cselekszik.

A Cselekedetek negyedik fejezete szerint, elfogták, bebörtönözték, megfenyegették őket, a papok szolgái és a nagytanács. „*Péter és János azonban így válaszoltak neki: Igaz dolog az Isten szemében, hogy inkább rátok hallgassunk, mint Istenre; ítéljétek meg magatok.*”

Az egyház ma is bizonytalan, tántorog,

elveszítette az erejét. Nem energia központ. Jézus és Isten gyűlölete lavinaként száguldott végig az évszázadokon, már kétezer éve. Egyre növekszik, és végső lázadásba torkollik.

Hadd álljon itt nekünk is okulásképpen Péter és János válasza: „*Igaz dolog-e az Isten szemében, hogy inkább rátok hallgassunk, mint Istenre; ítéljétek meg magatok.*”

Bödös József

Pünkösdi csoda!

Hisszük; ma is virradhat meg ránk, pünkösdi szent csoda, ha az Ige, hívők ajkán hangzik, mint Isten szava! Óh Szentlélek, mennyei szél, szárnyalj hegyen, völgyön át, bűn álmából ébresszed fel, földünk sok alvó fiát! Sátán hamis ígérettel, oly sok lelket altat el, s az alvó, ha föl nem ébred, üdvösségét veszti el! Hogyha nem is látható ma, a pünkösdi szent csoda, csak ajkunk hálaéneke, el ne némuljon soha! Szentlélek, Ige vetésed, óh öntözd meg gazdagon, egy szív se maradjon köztünk bevetetlen, parlagon. S ha megéri aratásra, aranyszínű szép kálász, a kálászból kihullt magot, várja a mennyei ház!

Pecznyik Pál

Az én nagyszüleim Istenfélő hívő emberek voltak, akik életükkel az élet forrásává tették számomra Jézus Krisztust, vagyis megmutatták, hogyan kell hinni, hogyan kell élni. Egész kicsi gyermekként már úgy imádkoztam, mikor a nagymamám megkérdezte tőlem, hogy mit kérnék Istentől, én azt válaszoltam: „Add Istenem hogy ne legyek olyan bűnös mint Ádám és Éva volt”.

Rendszeresen eljártam nagyszüleimmel a vasárnapi istentiszteletre és a gyermek istentiszteletekre is. Nagymamám és az ő lelki testvérei sokszor elmondták nekem megtérésük történetét. Nagyon régen történt már a mama újjászületése. Mindig úgy emlegették, hogy azok a nagy evangélikációk, ahol Isten Szentlelke munkálkodott a szívekben.

Szinte én is átérzem, mikor hallok ezeket a bizonyoságtételeket, vagy amikor hallok ezekről az ébredési időkről. Mikor én rádőbbszem, hogy Isten nélkül elveszett ember vagyok, és elmentem az evangélikációs alkalmakra, aminek már 13 éve, akkor rájöttem, hogy Isten már régóta keresett engem. Arra nagyon emlékszem, hogy nehéz szívvel mentem el oda, ahol Isten gyermeke lettem. Akkor rájöttem arra is, hogy az ember nem csak egyféleképpen tud sírni. Először úgy, mint amikor csúf vereségből, száz bukásból jövök Jézushoz. Vagyis bűnbánattal, amikor Isten feloldoztatja a jeges szívemet, vagy akár egy bizonyoságtévő által, és kedves, régi ismerős énekekkel. Amikor rájövök arra, hogy Jézus Krisztus magára vette szennyes ruhámat, és nélküle csak fáradt vándor vagyok, aki a bűnnek a terhét viseli. Egyedül Jézus a közvetítő Isten felé, és nélküle az életem egy nagy üresség, amit ideig-óráig betölthetek külső örömmel, de valójában mégsem tudom betölteni. Az ember magát a saját erejéből nem változtathatja meg, nem válthatja meg. Ezért van szükség egy külső mennyei erőre, aki belelát a lelkembe, tudja mi fáj nekem, mi nehezíti a szívemet.

NE SZÓVAL SZERESSÜNK...

Még azt is tudja, ha a barátaim elhagytak, nem szeretnek úgy, mint régen. Talán ez is azért történik így, hogy szomorúságomban is Őt keressem.

Egyik kedves éneke is ezt mondja: Ó mi hű barátunk Jézus, hordja bűnünk bánatunk. És akkor megszületik szívünkben az öröm, hogy tudom, Ő megbocsátott, és akkor a fájdalom könnyei átváltoznak örömkönnyekké. Rájöttem, hogy micsoda hatalmas dolgot cselekedett velem az Isten, aki nem hiába halt meg értem, pedig én is beleütöttem kezébe a szögeket, tudatosan is talán vagy tudattalanul. Lázadtam Isten ellen, aki elküldte értem Jézust, aki szabadá tett bizonyos rossz szokásokról, tulajdonságokról, rossz természetemtől.

Igaz az is, hogy pontosan meg tudnám mondani újjászületésem időpontját, hiszen a Bibliában van lejegyezve amit még a nagymamámtól kaptam. De hagy írjam le még azt is hogy még most is vannak bűneim, amitől még nem tudtam megszabadulni. De Jézus Krisztus azért Úr az életem fellett, hogy Őhöz bármikor mehetek, mert szeret engem. Ő hív szüntelen megtérteket és megtérteket egyaránt.

Én úgy láttam meg az életemből – ha magamra tekintek –, hogy elcsüggedek, ha a máséra nézek, elbizonytalanodom. Ha kérem Istent imádságomban, és alázattal felé fordulok, akkor ez a kapcsolat nap mint nap megmarad Vele. Akkor a próbák között könnyebben meg tudok állni.

Harc ez a javából – mondta egyik hívő testvérem. Az a néni, aki ezt mondta nekem, már az Úrhoz költözött. Most róla szeretnék írni.

Ő sok bizonyoságot tett mindenkinek, és hiszem, hogy ő is áldást nyert, amikor utolsó perceiben is vele lehettem. Isten engem felhasznált arra, hogy még gyenge, elesett állapotában is szerethettem. Mert az igazi barát a bajban sem hagyja el a másikat. Boldog vagyok azért, amit érte tettem.

Aztán volt egy elesett ember, akit egyik hideg novemberi nap az utcán találtam. Ki is hülhetett volna, mert az emberek csak jöttek-mentek mellette az úton, de én mégis megálltam mellette, és Isten segítségével talpra állítottam azt az ittas állapotban lévő férfit. Isten engem használt fel úgy, hogy beszélhettem ahhoz a férfihez, és ő békességgel hazamehetett.

Így maradtam meg örök hűséges barátja annak az idős asszonynak is, akit nap mint nap meglátogattam, és ezt igazán istentiszteletnek éreztem. Egyik hívő testvérem hívta fel a figyelmemet arra, hogy meglátogassam az özvegyeket és árvákat – az az igazi, szeplőtlen istentisztelet. A néni életének utolsó idejében még gyakrabban meglátogattam, és amiben csak tudtam, segítettem őt. Megfésültem a haját, segítettem a mosakodásnál, bevásároltam neki, takarítottam. Vittem neki ennivalót, bár étvágya már nemigen volt. Mindezt szeretetből és önzetlenül tettem. Úgy érzem, hogy amit csak tudtam testileg segíteni rajta, azt megtettem. Ebben az én hívő testvéreim is kivették a részüket. Az ő biztatásuk és imájuk sokat jelentett. Egyik alkalommal könnyek szöktek a szemembe, mert én már akkor éreztem, hogy ő nem sokáig lesz velünk. Kit fogok én már ezután szeretni, kérdeztem tőle és magamtól is. És ő azt válaszolta, hogy Isten ki fogja választani neked. Végig fogtam a kezét, megöleltem, mert úgy szerettem őt mint második nagymamám. És ő kedvesen mondta: Látod, a hívő embereket nem kell tanítani, hogyan szeressék egymást.

Amikor már igazán haldoklott, megfogtam kezemmel az ő hideg kezét, még utoljára megszorította a kezemet, tudta hogy én vagyok, megismert. És mikor utoljára bementem hozzá, már nem beszélt, de még élt. Az én szívemre Isten olyan terhet tett, amikor úgy éreztem, ha Ő nem tart meg, én összeroskadok. Hazamentem, és csendesén imádkoztam. Úgy éreztem magam, mint amikor Jézus vitte a keresztet, elesett, és valaki segített neki.

Leszállt az este, és Isten levette ezt a terhet a lelkemről, mert nyugodt voltam. Később jelezték is nekem, hogy a néni meghalt. Nagy a hiánya, de hiszem, ő is hitte, hogy jó helyre megy.

Sokan kérdezték már tőlem, hogy bírtam ezt végigcsinálni, de csak két igével szeretném ezt kifejezni, melyek akkor engem erősítettek: Ne szóval szeressünk hanem cselekedettel és valósággal. Jézus Krisztus mondja: Aki teljesíti Isten akaratát, az az én testvérem és anyám.

Van egy igaz reménységem: Jézus mondja: *én élek, és ti is élni fogtok!* János 14,19.

O. Helga, Tiszaujváros

HÍREK

Örömmel adunk hírt arról, hogy 2008 áprilisában munkatársunk, Balogh Beatrix házasságot kötött Kovács Lászlóval. (Bea évek óta hűségesen szolgál közöttünk több területen is. Jelenleg a kedd délelőtti műsorok technikai szerkesztője.) Ezúton is szívből gratulálunk az ifjú párnak, és közös életükhöz, jövőjükhöz Istenünk igazi gazdagságot jelentő áldását kívánjuk!

Köszönjük mindazoknak akik pályázatukkal, bizonyágtételükkel megtiszteltek bennünket és elküldték írásait az

ESZKÖZ LEHETTEM ISTEN KEZÉBEN

című pályázatunkra.

Legutóbbi pályázatunkra elsőként a következő hallgatóink írásai érkeztek be:

1. **Baranyi Dolli** (12 éves) *Tiszaújváros*
2. **Farkas Zoltánné** *Budapest*
3. **Fejes Ferencné** *Budakeszi*

Könyvjutalmat az alábbi hallgatóink nyertek:

Bárány Márta	<i>Zámoly</i>	Német Károly	
Bathó Erzsébet	<i>Szlovákia</i>	Osváth Helga	<i>Tiszaújváros</i>
Daróczi Miklósné	<i>Jászberény</i>	Pikóné Arany Júlia	<i>Tabitófalu</i>
Juhász János	<i>Bekes</i>	Rigó Erzsébet	<i>Románia</i>
Kiss Zoltánné	<i>Majosháza</i>	Rimán Béla	<i>Nagydorog</i>
Magyar Bence	<i>Kemence</i>	Solák Irma	<i>Nagyvárad</i>
M.né Suba Zsuzsa	<i>Kiskőrös</i>	Sólyom Gábor	<i>Monor</i>
Nagy Gyula	<i>Kőszeg</i>	Tóthné Rita	<i>Szigetvár</i>
Nagyajtai Eszter			

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY ADÁSAI

	Rövidhullám 41 m (7210 kHz) 10:30 – 11:00	Középhullám 215 m 1395 kHz 20:40 – 21:15	
V	Léleképítő	Ifjúsági műsor (Hetes kód)	
H	Jóhír a távoból Archív kincsek	A Biblia üzenete	Adás végén
K	Növekedjete az ismeretben! Bibliai fejtörő	A Biblia üzenete	Áhítat
SZE	Őszintén szólva	A Biblia üzenete	Esti történetek
CS	Családi műsor	A Biblia üzenete	Lét és tudat
P	Cigányműsor	A Biblia üzenete	Rádió üzenet
	Lelkiposta		
SZO	Gyermekműsor Nőktől nőknek Mátrai F. Irma jegyzetei	Szemelgető	Lelkiposta

Minden műsorunk meghallgatható honlapunkon, a www.mera.hu címen. A frekvenciák/hullámhosszak esetleges változását időben közölni fogjuk. A műsorváltozás jogát fenntartjuk!

antenna

Kiadja a Magyar Evangéliumi
Rádió Alapítvány
Szerkeszti:
Kulcsár Tibor
Molnár Tünde

A rádióadásokat és lapunkat önkéntes adományokból tartjuk fenn. Az Antenna újságot, mint a MERA hivatalos értesítőjét mindenkinek díjmentesen megküldjük, aki azt kéri, vagy akinek a címét megküldik.

Postacímünk:

H-1428 BUDAPEST, Pf.: 4
Tel./üzenetrögzítő: (1) 327-0440
WEB címünk: www.mera.hu
e-mail: radio@mera.hu
Pénzadományok az alábbi
csekk számlára küldhetők:
OTP Bp. II. 11702036-20573096
Swift code: OTPVHUHB
Adószámunk: 18007411-1-42

Készült: Maximumprint Bt. Nyomda
Felelős vezető: Sztasák Árpád
Tel.: 06-70-312-6633

EGY CSODA ÁRA

Egy kislány bement a szobájába és a szekrénykéje mélyéről előhúzott egy lekváros üveget. Kiöntötte a padlóra az üvegben lévő érméket, és gondosan számolni kezdte. Háromszor is megszámlolta, mert a végösszegnek nagyon pontosnak kellett lennie. Nem hibázhatott. Ezután óvatosan vizszoztöltötte a pénzérméket az üvegbe, rázárta a tetejét, és kisurrant a hátsó ajtón. A hat háztömbnyire lévő patikába ment, amelynek ajtaja fölött a nagy vörös Indián Törzsfőnök képe volt látható. Türelmesen várt a patikusra, hogy szentelne rá egy kis figyelmet, de a patikus éppen nagyon el volt foglalva.

Tess – így hívták a kislányt – megcsoszogtatta a lábát a padlón. Semmi. Megköszörülte a torkát úgy, hogy a legkellemetlenebb hangot adja, amit csak lehet. Ez sem volt sikeres. Végül kivett egy érmét az üvegből, és megkocogtatta a pult üvegét. Ez használt!

– És te mit szeretnél? – kérdezte a patikus érezhetően bosszús hangon. – Éppen a testvéremmel beszélek Chicagóból, akit már ezer éve nem láttam – tette hozzá a patikus, mint aki választ sem vár a kérdésre.

Égi tűz

*Égi tűz szállott le a földre,
Mennyei tűz áradt ki Jeruzsálemre.
A tanítványokat betöltötte erővel,
S meg tudtak küzdeni minden ellenséggel.*

*Égi tűz szállott le a földre,
Isten Szentlelkje új keresztyénekre.
Háromezer lelket magával ragadott,
Péter oly erővel prédikálhatott.*

*Égi tűz szállott le a földre,
Sok ezer mártírnak szentelt életére.
Életüket adták Isten országáért,
S minden vagyonukat a lelki munkáért.*

*Égi tűz szállott le a földre,
S betöltötte szívüket Krisztus ereje.
És kiégetett belőlük minden emberit,
Meghagyta életükben csak az istenit.*

*Égi tűz szállj le ismét a földre,
Ellankdát szívünket új erővel töltsd be.
Tedd gyümölcsözővé rüdeg életünket,
Hogy szolgáljunk hívten a mi Istenünket.*

R-né Gerő Lídia

– Én pedig az én testvéremről szeretnék beszélni veled – mondta Tess a patikuséhoz hasonlóan bosszús hangon. – Az öcsém nagyon beteg, és egy csodát szeretnék venni neki.

– Tessék? – fordult hozzá a patikus.

– A neve Andrew, és valami csúnya dolog nő a fejében, és az Apukám azt mondta, hogy csak egy csoda mentheti meg őt. Hát tessék mondani, mennyibe kerül egy csoda?

– Kislányom, mi nem árulunk csodákat. Sajnos nem tudok neked segíteni – felelte a patikus, kissé megenyhült tónusban.

– Figyelj, nekem van pénzem, meg tudom fizetni. Ha nem lenne elég, kipótolom. Csak mondd meg mibe kerül. A patikus testvére, akivel eddig beszélgetett, jólöltözött férfi volt. Lehajolt a kislányhoz és megkérdezte:

– Mondd csak, miféle csodára van az öcsikédnek szüksége?

– Azt nem tudom – válaszolt Tess könnyes szemmel –, csak azt tudom, hogy nagyon beteg, és Anyu azt mondta, hogy valami operációra volna szüksége. De Apu nem tudja megfizetni, ezért szeretném odaadni az én pénzemet.

– Mennyi pénzed van? – kérdezte a chicago-i férfi.

– Egy dollár és tizenegy cent – felelte Tess alig hallhatóan – Ez az összes, ami van, de tudok többet is szerezni, ha kell.

– Nahát, milyen csodálatos véletlen! – mosolygott a férfi – Egy dollár és tizenegy cent – éppen az a pontos összeg, ami egy kisfiú csodájának az ára. Egyik kezébe tette a pénzt, a másikkal kézen fogta a kislányt:– Vezess engem haza hozzátok, szeretném látni az öcsédet és találkozni a szüleiddel. Lássuk, hátha van nálam egy olyan csoda, amit te szeretnél.

A jólöltözött férfi Dr. Carlton Armstrong volt, sebészorvos, aki az idegsebészetre specializálódott. Ingyen elvégezte az operációt, és nem telt bele sok idő, amire Andrew ismét otthon volt, épen, egészségesen.

Anya és Apa boldogan beszéltek arról az esemény-láncolatról, ami idáig vezetett.

– Ez a műtét egy igazi csoda volt – suttozta Anya – vajon mennyibe került volna?

Tess mosolygott. Ő pontosan tudta, mennyibe került a csoda: egy dollárba és tizenegy centbe. No és egy gyermek töretlen hitébe. Egy csoda nem a természet törvényeitől függ, hanem magasabb törvények működésétől...

A történetet küldte: a 13 éves
M. Bence, Kemence